

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/18345/2016
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/ST/110/2016

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 3. 2. 2016 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi o návrhu navrhovatele ■, zastoupené na základě plné moci ze dne 10. 6. 2015 Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, evid. č. ČAK 15154, se sídlem Na Poříčí 1046/24, 110 00 Praha 1 (dále jen „Navrhovatel“), proti instituci Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., IČO 60192852, se sídlem Bělehradská 128, čp. 222, 120 21 Praha 2, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 2281, zastoupené na základě plné moci ze dne 24. 2. 2016 JUDr. Luděkem Chvostou, advokátem, evid. č. ČAK 02911, se sídlem Na Příkopě 854/14, 110 00 Praha 1 (dále jen „Instituce“), vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci o určení, že právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí založený smlouvou o stavebním spoření č. ■ ze dne 5. 9. 1999 trvá, takto:

- I. Určuje se, že právní vztah mezi navrhovatelem, ■, a institucí, Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., IČO 60192852, se sídlem Bělehradská 128, čp. 222, 120 21 Praha 2, založený smlouvou o stavebním spoření č. ■ ze dne 5. 9. 1999, trvá.
- II. Instituce, Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., je podle § 17a zákona o finančním arbitrovi povinna zaplatit sankci ve výši 15.000 Kč, protože finanční arbitr v nálezů vyhovuje návrhu navrhovatele, ■. Sankci je instituce, Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., povinna uhradit ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezů na účet České národní banky č. ú. 19-3520001/0710, var. symbol 1102016, konst. symbol 558.

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá určení, že právní vztah mezi ním a Institucí založený smlouvou o stavebním spoření trvá, přestože mu Instituce oznámila, že došlo k dosažení účelu této smlouvy a že právní vztah založený touto smlouvou skončil.

Finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení před finančním arbitrem zjistil, že na základě návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření ze dne 5. 9. 1999 (dále jen „Návrh na uzavření smlouvy“) a přijetí návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření Institucí ze dne 10. 11. 1999 (dále jen „Přijetí návrhu“) uzavřeli Navrhovatel a Instituce dne 5. 9. 1999 smlouvu o stavebním spoření č. ■■■ (dále jen „Smlouva o stavebním spoření“) a Instituce Navrhovateli zřídila účet stavebního spoření č. ■■■ (dále jen „Účet stavebního spoření“).

Podle svého označení i obsahu je Smlouva o stavebním spoření smlouvou o stavebním spoření ve smyslu zákona č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona České národní rady č. 35/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o stavebním spoření“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že Navrhovatel v právním vztahu s Institucí založeném Smlouvou o stavebním spoření vystupuje jako fyzická osoba, která jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Finanční arbitr z obchodního rejstříku zjistil, že Instituce je oprávněna k výkonu činností uvedených v zákoně o stavebním spoření a je tak provozovatelem stavebního spoření podle § 2 zákona o stavebním spoření v platném znění, tedy stavební spořitelnou. Finanční arbitr ji proto považuje za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi spotřebitelem a stavební spořitelnou při poskytování stavebního spoření podle § 1 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 3 odst. 1 a 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že s Institucí uzavřel Smlouvu o stavebním spoření.

Navrhovatel tvrdí, že mu Instituce doručila Oznámení o ukončení smlouvy 2015, ve kterém mu oznámila, že došlo k dosažení účelu Smlouvy o stavebním spoření ve smyslu § 603 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), a že má Instituce povinnost mu vyplatit zůstatek na Účtu stavebního spoření.

Navrhovatel tvrdí, že v Reakci na Oznámení o ukončení smlouvy 2015 Instituci sdělil, že Smlouva o stavebním spoření nadále trvá a že mu Instituce přesto zaslala Výzvu k vyzvednutí zůstatku 2015 a Sdělení o skončení právního vztahu 2015, že právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí založený Smlouvou o stavebním spoření skončil.

Navrhovatel tvrdí, že zůstatek na Účtu stavebního spoření nepřevzal a že mu Instituce zaslala Žádost o podklady pro zaslání zůstatku 2015.

Navrhovatel namítá, že Smlouva o stavebním spoření nadále trvá a nedošlo k jejímu ukončení ani podle § 603 nového občanského zákoníku, ani podle jiného právního předpisu či smluvního ujednání, protože smlouva o stavebním spoření se řídí výlučně právní úpravou obsaženou v zákoně o stavebním spoření a zákon o stavebním spoření žádné ustanovení obdobného významu neobsahuje. Dále Navrhovatel argumentuje, že „[i] kdyby bylo možné právní úpravu obsaženou v OZ na Smlouvu aplikovat, není § 603 OZ na danou situaci přílehlavý, neboť Smlouva nebyla uzavřena na dobu určitou a délka jejího trvání není takto omezena. S odkazem na § 603 OZ není možné považovat Smlouvu o stavebním spoření za ukončenou.“

Navrhovatel argumentuje, že „[p]okud došlo ze strany navrhovatele k přespoření cílové částky, obsahují VOP, které tvoří nedílnou součást Smlouvy, jednoznačné ustanovení, jak se v takovém případě postupuje. VOP sice stanoví, že přespoření cílové částky je nepřipustné, zároveň však čl. 9 odst. 7) VOP pokračuje tím, že: „V takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tím postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět.“ Přespořením cílové částky tak v souladu s VOP dochází automaticky k jejímu navýšení. Není tedy na vůli odpůrce, zda přespoření cílové částky akceptuje či nikoli. Navrhovatel se navíc nikdy nevyjádřil v tom ohledu, že by s postupem dle čl. 9 odst. 7 VOP nesouhlasila.“

Navrhovatel odmítá tvrzení Instituce, že Navrhovatel zasílal vklady na Účet stavebního spoření bez jakékoli předchozí komunikace s Institucí. Navrhovatel potvrzuje, že dosáhl původně sjednané cílové částky 300.000 Kč k datu 31. 12. 2012, avšak následně obdržel Výzvu k uhrazení nedoplatku 2013, ve které ho Instituce vyzývá k úhradě nedoplatku ve výši 54.000 Kč a poučuje ho o tom, že pokud hodlá nadále spořit, je povinen ukládat na účet stavebního spoření „[č]ástku, která činí nejméně 0,5 % sjednané cílové částky měsíčně“. „Instituce tak nejen, že v Dopise (ve Výzvě k uhrazení nedoplatku 2013 – pozn. finančního arbitra) implicitně vyslovila souhlas s dalším spořením navrhovatelky nad rámec původně sjednané cílové částky, a její argument o tom, že s dalším spořením musí souhlasit, se tak stává zcela irelevantní, ale zároveň navrhovatelku k tomu jednání přímo vyzvala a poučila ji, že v opačném případě by se jednalo o porušení Smlouvy. Pokud nyní instituce tvrdí, že jednání, kterým navrhovatelka plnila to, o čem ji instituce poučila a s čím instituce souhlasila, má být vykládáno k její tíži a že v důsledku tohoto jednání navrhovatelky je nyní instituce v podstatě oprávněna Smlouvu ukončit, je takové jednání instituce nejen v přímém rozporu s právními předpisy, ale také v rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku, kterými je instituce jakožto subjekt regulovaný a dohlížený Českou národní bankou vázána.“

Navrhovatel tvrdí, že má naléhavý právní zájem na určení, že právní vztah ze Smlouvy o stavebním spoření trvá, když tímto odpadne nejen právní nejistota na straně obou účastníků, současně bude mít určení i preventivní funkci, neboť se jím předejde dalším případným sporům mezi účastníky na plnění povinností ze Smlouvy o stavebním spoření.

6. Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Navrhovatelem uzavřela Smlouvu o stavebním spoření a že její nedílnou součástí jsou Všeobecné obchodní podmínky.

Instituce potvrzuje, že v Oznámení o ukončení smlouvy 2015 oznámila Navrhovateli, že „(i) došlo k naspořeni cílové částky ve smyslu článku 1 odst. 1 a 2 VOP, (ii) přespořeni cílové částky podle článku 9 odst. 7 VOP není přípustné, (iii) Instituce dále nesouhlasí s dalším navýšením cílové částky a (iv) žádný úvěr již nemůže být na základě Smlouvy poskytnut, jelikož cílová částka již byla naspořena, že tudíž z těchto důvodů došlo k dosažení účelu Smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a že Instituce má povinnost navrhovatelce vyplatit zůstatek účtu stavebního spoření.“

Instituce argumentuje, že se na Smlouvu o stavebním spoření aplikuje nový občanský zákoník na základě přechodného ustanovení § 3077 odst. 1 nového občanského zákoníku, protože Smlouva o stavebním spoření je smlouvou o jiném než platebním účtu podle § 2670 nového občanského zákoníku.

Instituce argumentuje, že podle zákona o stavebním spoření spočívá stavební spoření v přijímání vkladů a že podle článku 1 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek je předmětem Smlouvy o stavebním spoření závazek účastníka spořit dohodnutou částku. Instituce dále odkazuje na § 5 odst. 1 zákona o stavebním spoření, tedy že předmětem smlouvy o stavebním spoření je závazek účastníka ukládat u stavební spořitelny peněžní částky ve smluvené výši a podle článku 26 Všeobecných obchodních podmínek je Instituce povinna vést účet stavebního spoření.

Instituce dovozuje, že „[j]akkoli není vedení účtu stavebního spoření výslovně označeno jako předmět Smlouvy, jeho vedení je pro poskytování služeb stavebního spoření z povahy věci nezbytné. Vklady (včetně státní podpory a úroků) totiž musí být na nějakém účtu evidovány, jinak by totiž poskytování služeb stavebního spoření nebylo možné. Vedení účtu stavebního spoření je předpokládáno i v celé řadě dalších ustanovení Smlouvy i Zákona. Pojem účet není zákonem vymezen. Podle dostupné literatury lze „účet chápat jako způsob evidence pohledávky majitele účtu za tím, kdo vede účet, a způsob evidence dluhu toho, kdo vede účet, vůči majiteli účtu“. Na účtu stavebního spoření jsou evidovány vklady účastníka, tj. pohledávky účastníka za Institucí, resp. dluhy Instituce vůči účastníkovi. Účet stavebního spoření tak odpovídá výše uvedenému chápání pojmu účet a plní podobné funkce jako např. vkladový účet. Není přitom pochyb, že vkladový účet je účtem ve smyslu § 2662 Občanského zákoníku. Tento názor ostatně podporuje i důvodová zpráva k Občanskému zákoníku, která účet stavebního spoření uvádí jako příklad jiného než platebního účtu ve smyslu § 2670 a násl. Občanského zákoníku. Povahu smlouvy o stavebním spoření jako smlouvy o vkladovém účtu, potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. října 2003, sp. zn. 7 Tdo 1074/2003“ ... „Lze tak uzavřít, že na Smlouvu se aplikuje Občanský zákoník na základě přechodného ustanovení § 3077 odst. 1. Zároveň je třeba zdůraznit, že ani případný opačný závěr by na výsledku sporu ničeho neměnil, neboť úprava obdobná Občanskému zákoníku byla obsažena i v občanském zákoníku z roku 1964 – viz ustanovení § 578.“

Instituce dovozuje, že dosažením cílové částky došlo k dosažení účelu Smlouvy o stavebním spoření ve smyslu ustanovení § 603 nového občanského zákoníku a Instituce má povinnost Navrhovateli vyplatit zůstatek na Účtu stavebního spoření, když podle § 603 nového občanského zákoníku platí, že práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.

Instituce argumentuje, že doba trvání práv a povinností může být určena pevně stanovenou délkou, nebo může být určena v návaznosti na určitou skutečnost, jež v budoucnu nastane a že obdobnou úpravu obsahovala i předchozí právní úprava v § 578 zákona č. 40/1964 Sb.,

občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, resp. ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“).

Instituce argumentuje, že „[d]očasnost závazku ze Smlouvy mezi Navrhovatelem a Institucí a jeho zánik naplněním účelu Smlouvy vyplývá jasně z jeho samotné podstaty a účelu, pro který byl založen, jak tyto jsou obsaženy v zákoně o stavebním spoření a byly vyjádřeny mimo jiné v článku 1 odst. 1 a 2 VOP, podle kterých je Smlouva uzavřena „na určitou cílovou částku“. Smlouva je tak uzavřena na dobu určitou do okamžiku naspoření cílové částky a splněním tohoto cíle stavební spoření na základě Smlouvy končí. Tento závěr byl již opakovaně potvrzen rozhodovací praxí prvostupňových i odvolacích soudů, kterou Instituce [...] v přílohách dokládá předmětnými rozsudky a již se na podporu svých závěrů opětovně dovolává dle ustanovení § 13 občanského zákoníku.“

Instituce vykládá článek 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek tak, že „[t]ento článek má předně sloužit k zastřešení situace, kdy k (nepřípustnému) přespoření dojde jinak než konáním účastníka stavebního spoření, například v důsledku připsání úroků nebo státní podpory (když předtím cílová částka samotnými vklady účastníka překročena nebyla). Smyslem tohoto ustanovení je tedy zejména zjednodušení administrace částek, o které je v těchto situacích – typicky v malém rozsahu – cílová částka překročena; bez něj by bylo nutné s přebytkem nad cílovou částku nakládat jinak, než s cílovou částkou samotnou. To by vyžadovalo individualizované zásahy v každém přespořeném případě, což by při vysokém počtu účastníků stavebního spoření bylo velmi obtížné organizačně zajistit. Pokud je či v minulosti byl článek 9 odst. 7 VOP Institucí aplikován na případy klientů, kteří pokračují ve spoření i po dosažení cílové částky (bez jejího navýšení postupem dle článku 9 odst. 1 VOP), dělo se tak vždy výlučně se souhlasem Instituce, která jej udělovala jen v těch případech, kdy by souhlasila také s postupem dle článku 9 odst. 1 VOP.“

Instituce k argumentaci Navrhovatele namítá, že „[n]avýšení cílové částky nemůže být vnímáno jako právo nebo dokonce nárok navrhovatelky, když se naopak jedná o právo Instituce. Instituce je oprávněna, nikoli však povinná, cílovou částku o přespořené prostředky navýšit. To ostatně odpovídá jednomu ze základních principů smluvního práva, podle kterého ke změně smlouvy může dojít jedině se souhlasem všech smluvních stran, přičemž navrhovatelka tento souhlas podpisem Smlouvy (do budoucna) prostřednictvím ustanovení článku 9 odst. 7 VOP udělila, Lze proto uzavřít, že nutným předpokladem pro navýšení cílové částky je souhlas Instituce, bez kteréhož by se jednalo o situaci obdobnou nepovolenému debetu účtu, jak je známa a řešena ve standardní bankovní dokumentaci. Skutečnost, že smlouva situaci nepovoleného debetu předvídá a spojuje s ní určité následky (sankce) přitom ničeho nemění na tom, že se ze strany majitele účtu nejedná o využití jeho práva, nýbrž porušení smlouvy. Ustanovení článku 9 odst. 7 VOP toto jen potvrzuje výslovným ujednáním, že přespořování cílové částky není přípustné. Není přípustné, aby účastník jednostranně překračoval sjednaný rámec smlouvy o stavebním spoření vymezený její cílovou částkou, jejíž výši navíc při uzavírání Smlouvy navrhovatelka sama stanovila.“

Instituce dále namítá, že „[p]okud navrhovatelka v průběhu trvání smluvního vztahu pojala úmysl spořit více, než bylo původně sjednáno, měla o to v souladu s článkem 9 odst. 1 VOP Instituci písemně požádat. Instituce by pak po zvážení všech souvislostí, včetně regulatorních, a provedení kalkulací udržitelnosti navýšení své úrokové expozice (v poměru k výtěžkům z poskytnutých úvěrů ze stavebního spoření a případným dalším výnosům a nákladům), mohla navýšení cílové částky povolit.“

Instituce dále namítá, že „[a]niž by ohledně svého záměru naspořit částku více než o jednu polovinu přesahující sjednanou cílovou částku komunikovala s Institucí, posílala navrhovatelka na účet stavebního spoření další a další prostředky a přestože cílové částky dosáhla již v minulosti, „spořila“ pak – resp. jí bylo umožněno spořit – ještě několik let. Je tedy zřejmé, že Instituce v případě navrhovatelky v minulosti několikrát přistoupila k aplikaci mechanismu zakotveného v článku 9 odst. 7 VOP, přičemž tak ale vždy činila ze své vůle (a zároveň ve prospěch navrhovatelky, které tím umožnila přinejmenším značnou flexibilitu, časovou úsporu a snížení nákladů oproti situaci, kdy by navrhovatelka musela pokaždé o navýšení cílové částky žádat dle ustanovení článku 9 odst. 1 VOP).“

Instituce argumentuje, že „[b]yť v minulosti několikrát s postupem dle článku 9 odst. 7 VOP souhlasila, nemohlo tím být založeno legitimní očekávání nebo dobrá víra navrhovatelky v to, že Instituce bude její vklady přijímat donekonečna. Skutečnost, že dle zmíněného ustanovení může Instituce přespořenou částku považovat za novou cílovou částku, neznamená, že k tomu musí dojít i příště nebo že na to má navrhovatelka automaticky nárok. Navrhovatelka totiž přehlíží, že aby k aplikaci tohoto mechanismu mohlo dojít, je zapotřebí souhlasu Instituce vyjádřeného implicitně právě (volní) realizací popisovaného mechanismu. Důsledkem opačné interpretace by byl nesmyslný a protiprávní následek, tedy, že všechny smlouvy uzavřené mezi Institucí a jejími klienty by vlastně žádnou cílovou částku de facto neměly. [...] V neposlední řadě konsenzuální charakter článku 9 odst. 7 VOP potvrzuje i skutečnost, že účastník stavebního spoření má také právo s automatickým navýšením cílové částky dodatečně nesouhlasit. Pokud by navýšení mělo probíhat skutečně zcela automatizovaně, bez možnosti smluvních stran to jakkoliv změnit (jak se to snaží prezentovat navrhovatelka), byla by s tím úprava možnosti dodatečného nesouhlasu v rozporu.“

Instituce dále argumentuje, že „[z] ustanovení článku 9 odst. 7 VOP („...v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím...“) plyne, že je to navrhovatelka, kdo dává (podpisem Smlouvy do budoucna dal) souhlas s tím, že Instituce může postupovat způsobem, kterým s minimální administrativou zajistí další správu přespořené částky – tedy že může přespořenou částku automaticky (tzn. bez absolvování procedury dle článku 9 odst. 1 VOP) považovat za novou cílovou částku, a kdo bere zároveň na vědomí, že Instituce si za navýšení cílové částky strhne příslušnou úhradu. Kdyby se mělo jednat nikoliv o právo, nýbrž o povinnost Instituce (jak se snaží tvrdit navrhovatelka), bylo by ujednání VOP o souhlasu navrhovatelky s tím, že Instituce bude plnit své povinnosti, nadbytečné.“

Instituce dále argumentuje, že „[b]y se tím zároveň vyprazdňovalo ustanovení článku 9 odst. 1 VOP, neboť proč by kdy účastník dával písemnou žádost o navýšení cílové částky podle tohoto ustanovení, když by jednoduše mohl na účet poslat odpovídající částku a Instituci by nezbývalo, než cílovou částku navýšit automaticky?“ Instituce doplňuje, že „[k]dyby navýšení cílové částky mělo být vnímáno jako povinnost, jak tvrdí navrhovatelka, zcela by se vyprazdňovalo nejen ustanovení čl. 9 odst. 1 VOP, ale především i zbylé části ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, tedy potřeba souhlasu navrhovatelky s takovým postupem a možnost jejího nesouhlasu s požadavkem Instituce na zaplacení úhrady! Nic z toho by v případě automatické aplikace navýšení nedávalo smysl.“

Instituce dodává, že „[j]elikož by Instituce byla v důsledku případného dodatečného nesouhlasu navrhovatelky zbavena možnosti účtovat úhradu za zvýšení cílové částky a přespořenou částku efektivně spravovat, je takový nesouhlas spojen s výpovědním právem na straně Instituce. I zde je zdůrazněn princip, že Instituce nemůže být nucena pasivně přijímat důsledky přespoření a v jím neaprobovaném a administrativně zatěžujícím spořicí vztahu déle nuceně setrávat. Shrnuto tedy navrhovatelka prostřednictvím článku 9 odst. 7

VOP dává svůj souhlas s tím, aby Instituce popsaným způsobem postupovala, pokud to ale zároveň Instituce uzná za možné (např. z hlediska finanční regulatoriky) a za vhodné.“

Instituce argumentuje, že „[n]ic na tom nesmí změnit ani sofistická snaha opírat protisměrný výklad o slovo „automaticky“, které vůbec nesměřuje k výsledku (tedy neřeší otázku, zda je možné přespořit či nikoliv), nýbrž řeší jen formu, tedy to, že se tak může – jsou-li splněny ostatní podmínky – stát i bez absolvování procedury výměny písemností dle čl. 9 odst. 1 VOP. Pokud přitom Arbitr odkazuje na test prizmatu osoby průměrného rozumu, tak právě takovéto osobě musí být po přečtení ujednání, že „Přespořování cílové částky není přípustné“, zřejmé, že není přípustné, aby účastník jednostranně překračoval sjednaný rámec smlouvy o stavebním spoření vymezený její cílovou částkou. Pokud lze nějakou z právních zásad považovat za zevšeobecněnou a všeobecně chápanou a reflektovanou, pak je to právě možnost změny smlouvy jedině se souhlasem všech smluvních stran – pacta sunt servanda.“

Instituce namítá, že Navrhovatel se „[d]opouští hrubé dezinterpretace ustanovení článku 9 odst. 7 VOP, kterému se účelovým výkladem z kontextu vytržených částí snaží dát jiný význam a vytvořit si tak oporu pro údajnou povinnost Instituce přijímat donekonečna vklady navrhovatelky, bez ohledu na nesouhlas Instituce s takovým jednáním. I kdyby takový závěr mohl z konkrétního použití jakékoliv výkladové metody plynout, jakože tomu tak není (viz výše), jedná se o závěr absurdní, tedy nepřipustný, neboť podle něj by navrhovatelka dle své libovůle mohla naspořit třeba i několik miliard Korun.“

Instituce namítá, že „[s]mlouva by mohla být ze strany účastníka stavebního spoření jednostranně prodlužována do nekonečna opakovaným zasíláním dalších a dalších prostředků a tím – dle názoru navrhovatelky – automatickým navyšováním cílové částky i přes nesouhlas Instituce. Znamenalo by to také nemyslitelnou možnost účastníka spořit na účtu stavebního spoření neomezeně vysoké částky, což nemůže být připuštěno nejen pro ekonomickou nesmyslnost takového důsledku, ale i z hlediska regulatorního (nezbytnost systémového řízení úrokových rizik, apod.).“

Instituce argumentuje, že „[s] odkazem na tyto absurdní důsledky, které by přijetí názoru navrhovatelky mělo, jsou pak nepřipadné i její poukazy na ta ustanovení občanského práva, podle nichž je třeba v případě vícero možných interpretací smlouvy zvolit tu, která je ve prospěch strany, která nejasné ustanovení smlouvy nenavrhl, případně tu, která je ve prospěch spotřebitele. Nutným předpokladem pro případnou aplikaci těchto ustanovení je totiž skutečnost, že vedle sebe primárně stojí minimálně dva rovnocenné (udržitelné) výklady. Jak je ale zřejmé ze všeho výše uvedeného, interpretace navrhovatelky vede ke zcela absurdním závěrům.“

Instituce dále tvrdí, že „[n]avrhovatelkou prezentovaný výklad VOP je mimo jiné výkladem rozporným s dobrými mravy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 občanského zákoníku a její jednání, kterého (resp. práva tak postupovat) se navrhovatelka dovolává v podobě opakovaného zvyšování cílové částky bez souhlasu Instituce, je třeba posoudit jako zjevné zneužití práva, které podle ustanovení § 8 občanského zákoníku nepožívá ochrany. Instituce by totiž jinak byla nucena přijímat vklady v jakékoli výši, bez jakékoliv vazby na sjednaný účel nebo dohodnutou dobu trvání smlouvy a bez možnosti takovému jednání účastníků stavebního spoření zabránit.“

Instituce dodává, že „[p]ochopitelně průběžně sleduje vývoj úrokových sazeb a celkové situace na trhu a na základě toho jakožto osoba jednající s řádnou péčí a podléhající dohledu ČNB uzpůsobuje svou obchodní strategii tak, aby její činnost byla ekonomicky smysluplná

a vyhovující regulatorním požadavkům. Již v průběhu roku 2014 tak dospěla k nevyhnutelnému závěru, že tržní situace se oproti stavu v době uzavření předmětných smluv o stavebním spoření, včetně Smlouvy, zásadním způsobem změnila a že tedy již není možné ani jakkoliv ospravedlnitelné umožnit další pokračování smluvních vztahů dosud existujících jen díky (opakované) aplikaci mechanismus čl. 9 odst. 7 VOP. Bylo proto rozhodnuto, že souhlas s dalším navyšováním cílové částky u těchto smluv již nebude udělován a že tyto smlouvy tedy v průběhu dalšího roku (2015) zaniknou naplněním jejich účelu a budou vypořádány.“

K výzvě finančního arbitra, aby Instituce předložila písemnou žádost Navrhovatele a souhlas Instituce se zvýšením cílové částky v souvislosti s mimořádnými vklady Navrhovatele v letech 2013 až 2014 se Instituce místo požadovaných podkladů vyjádřila tak, že „[v] Arbitrem odkazovaném případě se nejednalo o navýšení cílové částky postupem podle čl. 9 odst. 1 VOP, nýbrž vždy podle čl. 9 odst. 7 VOP, podle kterého klient uděluje Instituci předem souhlas k tomu, aby – pokud s tím Instituce v konkrétním případě souhlasí – postupovala tak, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru považuje za novou cílovou částku. Z uvedeného důvodu není možno Arbitrově výzvě vyhovět, neboť požadovaná dokumentace ani nemůže existovat. Nad rámec uvedeného Instituce sděluje, že v minulosti (přibližně do roku 2007) bylo administrativní praxí Instituce v návaznosti na proběhlé navýšení cílové částky podle článku 9 odst. 7 VOP zasílat klientům písemné „potvrzení o přijetí návrhu na změnu smlouvy“, ve kterém byla uvedena nová cílová částka, avšak od této praxe bylo s ohledem na její vysokou administrativní náročnost upuštěno.“

7. Smírné řešení sporu

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel sdělil finančnímu arbitrovi, že se smírnému řešení sporu nebrání, s ohledem na předmět sporu však ponechal formulaci podmínek případného smírného řešení sporu na Instituci. Instituce nepovažuje smírné řešení sporu za možné, protože nároky Navrhovatele považuje za neoprávněné. Smírného řešení sporu se finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

8. Právní posouzení

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy. Podle § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi není finanční arbitr vázán návrhem a aktivně opatřuje podklady; při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Předmětem sporu je posouzení, zda právní vztah založený Smlouvou o stavebním spoření trvá, resp. zda zanikl přespořením ke dni 30. 4. 2015, jak vyplývá z Oznámení o ukončení smlouvy 2015, resp. ke dni 26. 6. 2015, jak vyplývá z Žádosti o podklady pro zaslání zůstatku 2015 a Konečného výpisu 2015.

S odkazem na § 1 a § 24 zákona o finančním arbitrovi podle § 142 odst. 1 správního řádu platí, že „[s]právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.“

Určení, zda Smlouva o stavebním spoření trvá, je v tomto případě k uplatnění práv Navrhovatele nezbytné, když tímto určením odpadne právní nejistota na straně Navrhovatele, zda má pokračovat i nadále v pravidelném spoření, aby dosáhl zhodnocení svých vkladů, přiznání státní podpory, příp. mohl získat úvěr ze stavebního spoření.

8.1 Rozhodná právní úprava

Strany sporu Smlouvu o stavebním spoření uzavřely podle zákona o stavebním spoření ve znění účinném ke dni jejího uzavření, resp. ve znění účinném ode dne 1. 7. 1995, a současně za účinnosti občanského zákoníku.

Zákon o stavebním spoření ve znění účinném ke dni uzavření Smlouvy o stavebním spoření upravuje v § 5 smlouvu o stavebním spoření jako samostatný smluvní typ a jako její podstatné náležitosti označuje stanovení cílové částky, závazek účastníka stavebního spoření ukládat u stavební spořitelny peněžní částky ve smluvené výši, právo účastníka na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření a na stanovení úrokové sazby z vkladů a z úvěru.

Zákon dále předpokládá, že některá práva a povinnosti účastníka stavebního spoření a stavební spořitelny upraví všeobecné obchodní podmínky stavební spořitelny, když podle § 5 odst. 2 platí, že „[v]šeobecné obchodní podmínky stavební spořitelny stanoví, že účastník má nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb (dále jen "úvěr") za předpokladu zajištění jeho návratnosti.“ a dále pak podle § 7 platí, že „[v]šeobecné obchodní podmínky musí obsahovat alespoň tyto údaje: a) provozované druhy stavebního spoření, typy smluv a podmínky jejich uzavírání, b) postup při vyřizování smluv, úročení vkladů a úvěrů, c) strukturu stavebního spoření, předpoklady a postup při poskytování úvěrů, d) řízení při navrácení vkladů vypovězených smluv, e) postup při vyřizování smluv v případě zániku stavební spořitelny nebo při odnětí povolení k provozování stavebního spoření povolujícím orgánem.“

Zákon o stavebním spoření ve znění účinném ke dni uzavření Smlouvy o stavebním spoření předpokládá, že stavební spořitelna zřídí a vede pro účastníka účet stavebního spoření a pro ten případ stanoví povinnost stavební spořitelny evidovat státní podporu až do jejího vyplacení účastníkovi nebo vrácení Ministerstvu financí na účet stavebního spoření účastníka (§ 14 odst. 1 a § 12 odst. 1), povinnost připisovat roční zálohy státní podpory na účet stavebního spoření účastníka, pokud účastník splnil stanovené podmínky (§ 11 odst. 1 a 2), a povinnost vyplatit státní podporu na účet stavebního spoření účastníka, pokud mu na její připsání vznikl nárok (§ 12 odst. 2).

Pokud jsou smluvní ujednání o zřízení a vedení účtu stavebního spoření zahrnuta do samotné smlouvy o stavebním spoření, potom je smlouva o stavebním spoření smíšenou smlouvou, když v sobě zahrnuje i prvky jiné typové smlouvy, v tomto případě smlouvy o účtu. Tímto se ale nemění její právní kvalifikace jako smlouvy o stavebním spoření, když z povahy a účelu účtu stavebního spoření vyplývá, že v daném vztahu tvoří závazek ze stavebního spoření závazek hlavní a řídicí.

Ode dne 1. 1. 2014 byl občanský zákoník nahrazen novým občanským zákoníkem.

Podle § 3028 odst. 1 nového občanského zákoníku se tímto předpisem „[r]ídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.“ Jestliže se nejedná o právní poměry podle § 3028 odst. 2 (tedy o právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných), řídí se podle § 3028 odst. 3 „[j]iné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí činnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy.“

Právní vztah založený Smlouvou o stavebním spoření se tedy řídí občanským zákoníkem jako dosavadním právním předpisem.

Jeho subsidiární použití plyne jednak ze systému soukromého práva upravujícího majetkové vztahy, jednak přímo ze zákona o stavebním spoření. Ten v době, kdy Navrhovatel a InSTITUTE Smlouvu o stavebním spoření uzavřeli, řešil vztah k občanskému zákoníku poznámkou pod čarou a po novele provedené zákonem č. 423/2003 Sb. zákon o stavebním spoření v § 5 odst. 1 výslovně na občanský zákoník odkázal („*Osoba, která uzavře se stavební spořitelnou písemnou smlouvu podle občanského zákoníku o stavebním spoření*“).

To ale neplatí pro práva a povinnosti související s Účtem stavebního spoření, neboť podle přechodného ustanovení § 3077 odst. 1 nového občanského zákoníku platí, že „*[ú]čet se řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když k uzavření smlouvy o účtu došlo před tímto dnem; vznik této smlouvy, jakož i práva a povinnosti z ní vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.*“ To znamená, že Účet stavebního spoření se řídí právní úpravou smlouvy o účtu v § 2662 an. nového občanského zákoníku.

Vztah účtu stavebního spoření k samotnému závazku ze stavebního spoření je pořad vztahem podřízeným, a proto případné použití právní úpravy smlouvy o účtu nemůže ovlivnit existenci a kvalitu samotného závazku ze stavebního spoření. A samozřejmě platí, že vztah mezi zákonem o stavebním spoření a občanským zákoníkem, potažmo novým občanským zákoníkem je vztahem předpisu zvláštního k předpisu obecnému. Neobsahuje-li tedy zákon o stavebním spoření zvláštní úpravu určité otázky, použije se úprava občanského zákoníku, resp. v případě účtu stavebního spoření i úprava nového občanského zákoníku.

8.2 Smlouva o stavebním spoření

Finanční arbitr zjistil, že nedílnou součástí Smlouvy o stavebním spoření jsou Všeobecné obchodní podmínky, když Navrhovatel svým podpisem prohlásil a stvrdil, že byl s těmito podmínkami seznámen („*Potvrzuji, že jsem obdržel(a) kopii tohoto návrhu na uzavření smlouvy a Všeobecné obchodní podmínky stavebního spoření platné pro tento smluvní vztah, které jsou nedílnou součástí smlouvy. Seznámil jsem se s těmito dokumenty a s jejich obsahem souhlasím.*“).

Finanční arbitr nezjistil, že by na právní vztah založený Smlouvou o stavebním spoření dopadly další změny Všeobecných obchodních podmínek nebo že by Navrhovatel a InSTITUTE uzavřeli dodatek ke Smlouvě o stavebním spoření.

Ze Smlouvy o stavebním spoření, resp. Všeobecných obchodních podmínek pro účely tohoto řízení finanční arbitr zjistil, že

- a) Navrhovatel a InSTITUTE si sjednali cílovou částku ve výši 300.000 Kč (dále jen „Cílová částka“) a minimální měsíční vklad ve výši 1.500 Kč jako „0,5 % z cílové částky“; to vyplývá z Návrhu na uzavření smlouvy a Přijetí návrhu;
- b) „*[p]ředmětem smlouvy o stavebním spoření (dále jen smlouva) je závazek účastníka spořit dohodnutou částku a jeho nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření v souladu s těmito Všeobecnými obchodními podmínkami (dále jen VOP) a zákonem*“ [článek 1 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek];
- c) „*[s]mlouva musí být uzavřena písemně na určitou cílovou částku, dohodnutou mezi stavební spořitelnou a účastníkem.*“ [článek 1 odst. 2) Všeobecných obchodních podmínek];

- d) „[c]ilová částka je smluvně sjednaná peněžní částka, kterou bude mít Navrhovatel jako účastník po určité době k dispozici.“, „[c]ilovou částku tvoří vklady účastníka, připsaná státní podpora a připsané úroky z vkladů a ze státní podpory (tzv. zůstatek na účtu), a úvěr ze stavebního spoření ve výši rozdílu mezi cílovou částkou a zůstatkem na účtu.“ a „[c]ilová částka je stanovena v celých 1.000,- Kč a činí minimálně 20.000,- Kč.“ [článek 2 odst. 1), 2) a 3) Všeobecných obchodních podmínek];
- e) „[ú]častník je povinen nejpozději do 4 měsíců od uzavření smlouvy zaplatit úhradu za uzavření smlouvy. Úhrada za uzavření smlouvy činí maximálně 1 % z cílové částky.“ [článek 5 odst. 1) a 2) Všeobecných obchodních podmínek];
- f) „[č]ástka, kterou účastník měsíčně ukládá na svůj účet stavebního spoření, činí nejméně 5 promile ze sjednané cílové částky (tzv. minimální měsíční vklad)“ [článek 6 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek];
- g) „[n]a písemnou žádost účastníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření. Úhradu ve výši 1 % z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka. Datum uzavření smlouvy se nezmění. Parametr ohodnocení (čl. 12) se vypočítá znovu.“ [článek 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek];
- h) „[p]řespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (viz odstavec 1) vzniklý navýšením cílové částky zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět.“ [článek 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek];
- i) „[b]ude-li zůstatek na účtu vyplacen po uplynutí nejméně 5 let od uzavření smlouvy na základě výpovědi účastníka dle čl. 10, stavební spořitelna účastníkovi poskytne navíc úrokové zvýhodnění ve výši 50 % úroků připsaných k datu vyplacení zůstatku na účtu“ [článek 7 odst. 4) Všeobecných obchodních podmínek];
- j) „[s]tavební spořitelna může smlouvu vypovědět jen z důvodů uvedených v těchto Všeobecných obchodních podmínkách.“ [článek 10 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek], konkrétně podle článku 5 odst. 5) Všeobecných obchodních podmínek „[v] případě nezaplacení úhrady (za uzavření smlouvy – pozn. finančního arbitra) v plné výši a ve stanovené lhůtě je stavební spořitelna oprávněna smlouvu vypovědět.“, podle článku 6 odst. 4) Všeobecných obchodních podmínek „je-li účastník i po zápočtu mimořádných vkladů v prodlení s více než 6 minimálními měsíčními vklady a nezplatí-li je do 2 měsíců od doručení výzvy k zaplacení, je stavební spořitelna oprávněna smlouvu vypovědět.“ a podle článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek „[p]okud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět.“;
- k) „[ú]častník je oprávněn smlouvu kdykoliv písemně vypovědět“ [článek 10 odst. 2) Všeobecných obchodních podmínek];
- l) „[s]tavební spořitelna vede každému účastníkovi stavebního spoření jeho individuální účet“ [článek 26 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek].

8.3 Ostatní skutková zjištění

Z Výzvy k uhrazení nedoplatku 2013 finanční arbitr zjistil, že Instituce oznámila Navrhovateli, že „[n]a Vaší smlouvě o stavebním spoření č. ■■■ bylo dosaženo sjednané cílové částky, čímž došlo k naplnění účelu vaší smlouvy o stavebním spoření. Zároveň ze stavu Vaší

smlouvy vyplývá, že neplníte ustanovení sjednané ve Všeobecných obchodních podmínkách (dále jen „VOP“), viz oddíl II. Vklady na účtech účastníků, článek 6 Vklady stavebního spoření, odstavec 4) VOP, které tvoří nedílnou součást a přílohu uzavřené smlouvy o stavebním spoření. V souladu s výše uvedeným ustanovením jsme nuceni Vás informovat, že na výše zmíněném účtu evidujeme ke dni 31. 5. 2013 nedoplatek ve výši 54 000 Kč. Vyzýváme Vás tímto k uhrazení nedoplatku na Váš účet stavebního spoření do 2 měsíců od doručení této výzvy. Pokud hodláte dále spořit, je Vaší povinností podle VOP po uhrazení nedoplatku ukládat měsíčně na výše zmíněný účet stavebního spoření částku, která činí nejméně 0,5 % sjednané cílové částky. V případě, že nemáte zájem dále spořit, můžete ZDARMA ukončit smlouvu dohodou ve zkrácené lhůtě a zvolit si účet, na který Vám budou veškeré naspořené prostředky, včetně aktuálního úrokového zvýhodnění, které ke dni 31. 5. 2013 činí 37.517 Kč, převedeny.“

Z Oznámení o ukončení smlouvy 2015 finanční arbitr zjistil, že Instituce oznámila Navrhovateli, že „[n]a Vaší smlouvě o stavebním spoření č. ■■■, dále jen (Smlouva) bylo ke dni 30. 4. 2015 evidováno překročení cílové částky. Protože (i) došlo k naspoření cílové částky ve smyslu čl. 1, odst. 1 a 2 Všeobecných obchodních podmínek platných pro Vaši smlouvu (VOP), (ii) přespoření cílové částky podle čl. 9 dost. 7 VOP není přípustné, (iii) Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s. (MPSS) již dále nesouhlasí s dalším navýšením cílové částky a (iv) žádný úvěr již nemůže být na základě Smlouvy poskytnut, jelikož cílová částka již byla naspořena, došlo k dosažení účelu Smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a MPSS má povinnost Vám vyplatit zůstatek účtu stavebního spoření. Konečný výpis z účtu stavebního spoření Vám zašleme následně.“

Z Ročních výpisů a Konečného výpisu 2015 finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel vložil na Účet stavebního spoření od 5. 9. 1999 do 26. 6. 2015 vklady v celkové výši 274.000 Kč, a to formou mimořádných vkladů. Instituce současně průběžně připisovala na Účet stavebního spoření státní podporu a úroky z vkladů a státní podpory. Finanční arbitr zjistil, že dne 31. 12. 2012 došlo k připsání úroků z vkladu ve výši 7.191,00 Kč a tím došlo k dosažení, resp. překročení Cílové částky, tzv. přespoření; zůstatek na Účtu stavebního spoření k tomuto okamžiku činil 302.871,06 Kč.

Po dosažení Cílové částky docházelo k dalšímu zvyšování zůstatku na Účtu stavebního spoření (v následujícím výčtu nejsou uvedena snížení zůstatku Účtu stavebního spoření v důsledku odvodu daně nebo úhrady za vedení a správu účtu), když:

- a) dne 31. 12. 2012 připsáním úroků ze státní podpory ve výši 1.662,00 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření v daném okamžiku zvýšil na 304.533,06 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2012;
- b) dne 19. 8. 2013 vkladem Navrhovatele ve výši 54.000 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 358.026,06 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2013;
- c) dne 30. 12. 2013 vkladem Navrhovatele ve výši 18.000 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 376.026,06 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2013;
- d) dne 31. 12. 2013 připsáním úroků z vkladů ve výši 7.996,71 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 383.997,77 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2013;
- e) dne 31. 12. 2013 připsáním úroků ze státní podpory ve výši 1.703,52 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 385.701,29 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2013;

- f) dne 23. 4. 2014 připsáním zálohy státní podpory za rok 2013 ve výši 2.000,00 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 385.946,25; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2014;
- g) dne 22. 12. 2014 vkladem Navrhovatele ve výši 18.000 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 403.946,25 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2014;
- h) dne 31. 12. 2014 připsáním úroků z vkladů ve výši 9.816,81 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 412.698,06 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2014;
- i) dne 31. 12. 2014 připsáním úroků ze státní podpory ve výši 1.755,60 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 414.453,66 Kč; to vyplývá z Výpisu z účtu stavebního spoření za rok 2014;
- j) dne 21. 4. 2015 připsáním zálohy státní podpory za rok 2014 ve výši 2.000,00 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 414.417,80 Kč; to vyplývá z Konečného výpisu 2015;
- k) dne 26. 6. 2015 připsáním úroků z vkladů ve výši 5.181,73 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 419.599,53 Kč; to vyplývá z Konečného výpisu 2015;
- l) dne 26. 6. 2015 připsáním úroků ze státní podpory ve výši 878,59 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 420.478,12 Kč; to vyplývá z Konečného výpisu 2015;
- m) dne 26. 6. 2015 připsáním úrokového zvýhodnění ve výši 49.288,01 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření zvýšil na 468.857,08 Kč; to vyplývá z Konečného výpisu 2015;
- n) dne 26. 6. 2015 stornem úhrady za vedení a správu Účtu stavebního spoření ve výši 150,00 Kč se zůstatek na Účtu stavebního spoření snížil na 461.613,88 Kč, jak vyplývá z Konečného výpisu 2015.

8.4 Účel stavebního spoření

Stavební spoření je uzavřený systém spoření se státní podporou za účelem financování bytových potřeb. Primárním cílem účastníka stavebního spoření je tak za určitých podmínek získat úvěr a státní podporu. Aby mohl systém fungovat, je potřeba i účastníků stavebního spoření, jejichž cílem nebude získání úvěru, ale pouze spoření a státní podpora.

To vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o stavebním spoření, která výslovně potvrzuje, že stavební spoření počítá jak s účastníky, kteří pouze spoří, tak s účastníky, kteří využijí i svého práva na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření: „*Funkčnost tohoto typu spoření vyžaduje zapojit do spoření i další účastníky, kteří budou spořit, ale nebudou čerpat úvěr. Tím se budou podílet na vytváření takového bloku vkladů, jímž se umožní pro zájemce o úvěr zkracovat čekací lhůty na poskytnutí úvěru a prodlužovat lhůty jeho splatnosti. Bez účasti pasivních účastníků není možné tyto podmínky vytvořit.*“

8.5 Cílová částka ve smlouvě o stavebním spoření

Jednotlivý účastník stavebního spoření pak se stavební spořitelnou uzavírá individuální smlouvu o stavebním spoření, ve které si strany smlouvy sjednávají mimo jiné i cílovou částku.

Podle § 5 odst. 6 zákona o stavebním spoření ve znění účinném ke dni uzavření Smlouvy o stavebním spoření „*[c]ílová částka se rovná součtu přijatých vkladů, státní podpory, úroků z nich a poskytnutého úvěru*“.

Účastník stavebního spoření, který má za cíl financovat své bytové potřeby, dosáhne cílové částky obecně kombinací spoření (tj. svými vklady, připsanou státní podporou, úroky z vkladů a státní podpory) a úvěru ze stavebního spoření. Účastník stavebního spoření, který má za cíl financovat své bytové potřeby pouze spořením, dosáhne cílové částky pouze svými vklady, připsanou státní podporou a úroky z vkladů a státní podpory.

Dosažení cílové částky je nesporně rozhodnou skutečností pro trvání právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření.

Dosažení cílové částky je potom objektivně zjistitelnou skutečností, avšak v době sjednání smlouvy o stavebním spoření nemají strany smlouvy jistotu, kdy tato skutečnost nastane, ani zda vůbec nastane. Dosažení cílové částky je tedy nejistou budoucí událostí, rozvazovací podmínkou, jejímž splněním dochází k zániku právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření ve smyslu § 36 odst. 1 občanského zákoníku.

Nejedná se tedy o určení času, které se váže na skutečnost, která v budoucnosti jistě nastane, a kdy potom zánik právního vztahu nastává uplynutím doby podle § 603 nového občanského zákoníku, resp. § 578 občanského zákoníku.

Finanční arbitr se tak hlásí k závěrům, které ve svých rozhodnutích vyslovil Nejvyšší soud. Podle Nejvyššího soudu: „Dovolací soud dospěl k závěru, že převzal-li žalobce závazek bezplatného a doživotního užívání a bydlení vůči E. S., nebyl tímto závazkem určitě vymezen čas trvání závazku. Závazkem je pouze najisto postaveno, že určitá událost /smrt člověka/ nastane, zánik závazku je vázán na událost, která nastane, ale není jisto, kdy nastane, jedná se tedy o rozvazovací podmínku, nikoliv o stanovení času. Má-li být časový úsek omezen, musí být vymezen pevně, a to tak, že se předem ví, kdy začíná a končí. Časový úsek trvání závazku vymezený neurčitě nelze posoudit jako časově omezený.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. 33 Odo 203/2002).

Právní vztah ze smlouvy o stavebním spoření obecně považuje finanční arbitr za právní vztah, který končí dosažením cílové částky, není-li ve smlouvě o stavebním spoření ujednáno jinak.

8.6 Cílová částka ve Smlouvě o stavebním spoření

Podle článku 1 odst. 2) Všeobecných obchodních podmínek „[s]mlouva musí být uzavřena písemně na určitou cílovou částku, dohodnutou mezi stavební spořitelnou a účastníkem.“

Podle článku 2 odst. 1) až 3) Všeobecných obchodních podmínek „[c]ílová částka je smluvně sjednaná peněžní částka, kterou bude mít účastník po určité době k dispozici.“, „[c]ílovou částku tvoří vklady účastníka, připsaná státní podpora a připsané úroky z vkladů a ze státní podpory (tzv. zůstatek na účtu), a úvěr ze stavebního spoření ve výši rozdílu mezi cílovou částkou a zůstatkem na účtu.“ a „[c]ílová částka je stanovena v celých 1.000,- Kč a činí minimálně 20.000,- Kč.“

Při uzavření Smlouvy o stavebním spoření si Navrhovatel a Instituce sjednali cílovou částku ve výši 300.000 Kč (tedy Cílovou částku).

8.7 Zánik práv a povinností ze smlouvy o stavebním spoření

Zákon o stavebním spoření výslovně neupravuje způsoby zániku právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření. Odkazuje však na všeobecné obchodní podmínky, ve kterých mohly stavební spořitelny stanovit a následně s účastníky sjednat způsoby zániku právních vztahů.

Další skutečnosti, které mohou vést k zániku právního vztahu, pak vymezuje i občanský zákoník, potažmo nový občanský zákoník.

8.8 Zánik práv a povinností ze Smlouvy o stavebním spoření

Samotná Smlouva o stavebním spoření způsoby zániku právního vztahu, který založila, neobsahuje. Všeobecné obchodní podmínky upravují jako důvod zániku právního vztahu ze Smlouvy o stavebním spoření výpověď, a to v článku 10 ve spojení s článkem 5 odst. 5), článkem 6 odst. 4) a článkem 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek.

Právní vztah ze Smlouvy o stavebním spoření s ohledem na výše uvedené může zaniknout dohodou, smrtí Navrhovatele, zánikem Instituce, i dosažením účelu, tj. dosažením cílové částky.

8.9 Přespoření ve Smlouvě o stavebním spoření

Na první pohled se zdá, že i Smlouva o stavebním spoření je uzavřena k dosažení konkrétní Cílové částky, a to způsobem ukládání pravidelných měsíčních nebo mimořádných vkladů Navrhovatelem navyšovaných o státní podporu a úroky z vkladů a státní podpory, nebo poskytnutím úvěru Institucí, resp. kombinací těchto způsobů. K dosažení Cílové částky slouží, jak vyplývá ze zákona o stavebním spoření a Smlouvy o stavebním spoření závazek Navrhovatele pravidelně spořit [§ 5 odst. 1 zákona o stavebním spoření, článek 1 odst. 1) a článek 6 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek], závazek Instituce úročit zůstatek na Účtu stavebního spoření úrokovou sazbou 3 % ročně [§ 5 odst. 7 zákona o stavebním spoření a článek 7 odst. 1) a 2) Všeobecných obchodních podmínek], závazek Instituce připisovat na Účet stavebního spoření státní podporu [§ 10 a násl. zákona o stavebním spoření a článek 8 Všeobecných obchodních podmínek] a právo Navrhovatele na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření [§ 5 odst. 2 a 4 zákona o stavebním spoření a článek 1 odst. 1) a články 11 až 21) Všeobecných obchodních podmínek].

Jenže, v článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek si pak Navrhovatel a Instituce sjednali, že „[p]řespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru stavební spořitelna považuje za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (viz odstavec 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět.“

Ve Smlouvě o stavebním spoření si tak Navrhovatel a Instituce sjednali, jak budou postupovat v případě tzv. přespoření, tj. v případě, že zůstatek na Účtu stavebního spoření bude vyšší než sjednaná cílová částka, resp. si sjednali prodloužení (opakované prodlužování) Smlouvy o stavebním spoření s tím, že v takovém případě závazek ze Smlouvy o stavebním spoření trvá až do dosažení nové cílové částky. Dosažení a nepřespoření cílové částky lze docílit mimořádným vkladem nebo poskytnutím úvěru ze stavebního spoření.

Strany Smlouvy o stavebním spoření si tímto sjednaly druhý způsob navýšení cílové částky [vedle způsobu navýšení podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek], které se děje přespořením. Cílová částka je pak určena ve výši, která se rovná zůstatku na účtu stavebního spoření zaokrouhleného na celé tisíce korun nahoru. V případě přespoření není rozhodné, zda k němu došlo vkladem Navrhovatele, připsáním státní podpory nebo úroků z vkladů a státní podpory.

Protože dojde k navýšení cílové částky, má Instituce právo na zaplacení úhrady za navýšení cílové částky, obdobně jako při navýšení cílové částky podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek a obdobně jako v okamžiku uzavření Smlouvy o stavebním spoření, kdy došlo k určení cílové částky, a Navrhovatel byl povinen zaplatit úhradu za uzavření Smlouvy o stavebním spoření. Výše této úhrady je stanovena jako 1 % z cílové částky, resp. jako 1 % z rozdílu mezi předchozí cílovou částkou a navýšenou cílovou částkou (srov. článek 5 Všeobecných obchodních podmínek).

Při navýšení cílové částky přespořením je úhrada za navýšení cílové částky Institucí odepsána z Účtu stavebního spoření. S tímto postupem (s odepsáním úhrady) má Navrhovatel právo dodatečně nesouhlasit. Instituci pak vzniká právo na vypovězení Smlouvy o stavebním spoření, obdobně jako v případě uzavření Smlouvy o stavebním spoření, kdy byla nejprve určena Cílová částka a Navrhovateli vznikla povinnost zaplatit ve stanovené lhůtě úhradu za uzavření Smlouvy o stavebním spoření. V případě nezaplacení úhrady ve stanovené lhůtě byla Instituce oprávněna Smlouvu o stavebním spoření vypovědět (článek 5 Všeobecných obchodních podmínek). Zaplacení či nezaplacení úhrady nemá v obou případech vliv na určení výše cílové částky.

Instituce opakovaně staví svoji argumentaci na základní tezi, že k navýšení cílové částky v případě přespoření dojde až na základě souhlasu Instituce s navýšením cílové částky, „[k]terá jej udělovala jen v těch případech, kdy by souhlasila také s postupem podle článku 9 odst. 1 VOP.“

V článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek je vyjádřena potřeba souhlasu Instituce s navýšením cílové částky pomocí slov „[m]ůže stavební spořitelna zvýšit cílovou částku.“ Stejným způsobem je vyjádřena i potřeba souhlasu Instituce se snížením cílové částky podle článku 9 odst. 3) Všeobecných obchodních podmínek, konkrétně „[m]ůže stavební spořitelna snížit cílovou částku.“ V článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek však není uvedeno „může stavební spořitelna považovat automaticky za cílovou částku.“ Článek 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek stanoví: „stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku.“ Jazykovým výkladem článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek nelze dojít k závěru, že s navýšením cílové částky je třeba dodatečný souhlas Instituce, protože jazykové vyjádření článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek je natolik určité a jednoznačné, že nelze usuzovat jiný obsah tohoto článku.

Tedy, při navýšení cílové částky způsobem stanoveným v článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek vzniká Navrhovateli povinnost strpět zaúčtování úhrady za navýšení cílové částky k tíži Účtu stavebního spoření a tomu odpovídající právo Instituce zaúčtování úhrady provést.

Podle § 35 odst. 2 občanského zákoníku platí, že „[p]rávní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.“ Finanční arbitr odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 8. 2001, sp. zn.: 25 Cdo 1569/99, uvedl, že „[u]vedené ustanovení předpokládá, že o obsahu právního úkonu může vzniknout pochybnost, a pro takový případ formuluje výkladová pravidla, která ukládají soudu, aby tyto pochybnosti odstranil výkladem založeným na tom, že vedle jazykového vyjádření právního úkonu vyjádřeného slovně podrobí zkoumání i vůli jednajících osob. Jazykové vyjádření právního úkonu zachycené ve smlouvě je proto nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska

řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho lze obsah právního úkonu posoudit i podle vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, avšak za podmínky, že tato vůle není v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu.“

V rozhodnutí ze dne 12. 5. 2010, sp. zn.: 28 Cdo 4341/2009, pak Nejvyšší soud zdůraznil, že není možné, „[a]by soud upřednostnil tvrzenou vůli účastníka před jazykovým vyjádřením, je-li toto vyjádření obsažené v písemné smlouvě natolik jednoznačné, že nelze ani s přihlédnutím k tvrzené vůli účastníka usuzovat na jiný obsah právního úkonu.“

Instituce tvrdila, že bylo její vůlí vázat navýšení cílové částky přespořením na souhlas Instituce poté, co zvážila všechna regulatorní a ekonomická rizika, stejně jako by souhlasila při navýšení cílové částky postupem podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek. Na posouzení ekonomických a regulatorních rizik s navýšením cílové částky je třeba určitý čas, ale Smlouva o stavebním spoření je při přespoření měněna v poslední možný okamžik její existence. Protože k přespoření dochází nezávisle na vůli Instituce (např. vklady Navrhovatele), může Instituce na konkrétní přespoření reagovat teprve poté, co nastane. Tvrdí-li Instituce, že bylo její vůlí souhlasit s každým navýšením cílové částky přespořením po zvážení všech rizik, bylo její vůlí souhlasit vždy až dodatečně. Podle tvrzeného postupu nejprve musí dojít k přespoření, aby na něj Instituce mohla reagovat posouzením všech rizik a poté mohla udělit souhlas. Avšak okamžik přespoření cílové částky je současně okamžikem dosažení původní cílové částky. Okamžik přespoření je tedy posledním okamžikem trvání stavebního spoření. Jakékoli změny Smlouvy o stavebním spoření, tedy i změny spočívající v navýšení cílové částky, proto musí proběhnout právě v tomto okamžiku, jinak stavební spoření zaniká dosažením cílové částky. Finanční arbitr tímto dovozuje, že k navýšení cílové částky v posledním okamžiku trvání Smlouvy o stavebním spoření může dojít jedině „automaticky“, což odráží jazykové vyjádření článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek. Výklad finančního arbitra je proto, na rozdíl od výkladu Instituce, výkladem udržitelným.

Navýšení cílové částky podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek odráží vůli stran umožnit změnu cílové částky v průběhu trvání stavebního spoření i na základě dodatečně projevené vůle stran (písemným návrhem Navrhovatele a přijetím návrhu Institucí). Navýšení cílové částky dohodou účastníků podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek je určeno zejména pro případy, kdy Navrhovatel zamýšlí navýšit cílovou částku a zároveň jí dosáhnout jejím přidělením, tedy poskytnutím úvěru ze stavebního spoření.

Při navýšení cílové částky podle článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek bude rozdíl mezi cílovou částkou určenou podle tohoto článku a zůstatkem Účtu stavebního spoření vždy nižší než 1.000 Kč. Navrhovatel tak bude mít právo na poskytnutí úvěru ve výši necelého tisíce korun. Proto kdykoli, když bude Navrhovatel navyšovat cílovou částku z důvodu, že hodlá využít svého práva na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření k uspokojení svých bytových potřeb, bude postupovat jedině podle článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek. Instituce bude mít možnost s návrhem nesouhlasit, např. kdyby zjistila, že nemá dostatek prostředků k poskytnutí úvěru ze stavebního spoření. Způsob navýšení cílové částky podle článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek není nesystematickým, protože nevyprazdňuje ustanovení článku 9 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek. Účastník stavebního spoření, pokud zamýšlí využít úvěr ze stavebního spoření, nebude přespořovat.

Finanční arbitr souhlasí s argumentem Instituce, že v případě mimořádného vkladu účastníka stavebního spoření v řádu miliard korun by bylo na místě posoudit, zda výkon práva účastníka stavebního spoření není v rozporu s dobrými mravy, když částka v řádu miliard korun by

mnohonásobně převyšovala obvyklou částku, ze které lze financovat bytové potřeby účastníka stavebního spoření, a neslouží tedy k účelu, pro který se smlouva o stavebním spoření uzavírá. Vzhledem k ceně nemovitostí, které se běžně pohybují v řádu milionů korun, není navyšování cílové částky přespořováním na částku odpovídající jednotkám statisíců korun českých v rozporu s dobrými mravy. Navíc, k prodlužování trvání právního vztahu ze Smlouvy o stavebním spoření dochází postupem sjednaným mezi Navrhovatelem a Institucí ve Smlouvě o stavebním spoření a prodlužování právního vztahu ze Smlouvy o stavebním spoření přespořováním stále vede k účelu, pro který byla tato smlouva uzavřena a který je v souladu s účelem stavebního spoření obecně.

Instituce navíc nijak neomezovala Navrhovatele ve spoření, když kromě povinnosti ukládat na Účet stavebního spoření pravidelný měsíční vklad ve výši nejméně 5 promile ze sjednané cílové částky [článek 6 odst. 1) Všeobecných obchodních podmínek] si s ním také sjednala, že „[m]imořádné vklady jsou přípustné“ [článek 6 odst. 2) Všeobecných obchodních podmínek].

Účastník stavebního spoření nemá neomezené množství peněžních prostředků, které by mohl na účet stavebního spoření vkládat, a proto nelze spořit donekonečna, jak argumentuje Instituce. Institucí namítaná absurdnost tohoto závěru není způsobena výkladem, ale tím, že Instituce předpokládá, že lze spořit neomezeně vysoké částky (tedy, že existuje osoba, která má majetek v neomezené výši) a bude spořit do nekonečna (tedy, že existuje osoba, která nikdy nezemře).

Zákon o stavebním spoření nijak neomezuje účastníky stavebního spoření v určení výše cílové částky. Smlouva o stavebním spoření omezuje cílovou částku pouze dolní hranicí 20.000 Kč a musí jít o částku v celých tisících korun [článek 2 odst. 3) Všeobecných obchodních podmínek]. Navýšením cílové částky podle ustanovení článku 9 odst. 7) Všeobecných obchodních podmínek neumožňuje spořit neomezeně vysoké částky, protože cílová částka bude vždy konkrétní, a to odvozená od zůstatku účtu stavebního spoření zaokrouhleného na celé tisíce korun nahoru.

Protože každé přespoření cílové částky má za následek navýšení cílové částky, lze Smlouvu o stavebním spoření ukončit dosažením účelu, pro který byla uzavřena pouze tak, že zůstatek na Účtu stavebního spoření, včetně úroků z vkladů k danému dni, bude odpovídat výši cílové částky a nepřesáhne ji (tj. nedojde k přespoření). Vložit mimořádný vklad v takové výši není nemožné, jedná se o částku nepřevyšující 1.000 Kč, přičemž je potřeba pouze určité součinnosti Navrhovatele a Instituce. Finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil, že by tímto způsobem došlo k dosažení cílové částky a tím k naplnění účelu Smlouvy o stavebním spoření, a tudíž k zániku právního vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí.

Ujednání o automatickém navyšování cílové částky přespořováním je plně v souladu se zásadou autonomie vůle stran, neodporuje ani jinak zákonu o stavebním spoření nebo ostatním smluvním ujednáním. Byla to navíc Instituce, která v souladu s § 7 zákona o stavebním spoření vyhotovila znění Všeobecných obchodních podmínek. Instituce si tedy musela být při podpisu Smlouvy o stavebním spoření vědoma, že stavební spoření může trvat po tak dlouhou dobu, co bude Navrhovatel ochoten a schopen spořit.

Argumenty Instituce o ekonomické nevýhodnosti musí finanční arbitr odmítnout, když Instituce uzavřením Smlouvy o stavebním spoření ve znění, v jakém jej sama připravila, podstoupila podnikatelské riziko, že dosažené výsledky podnikání se mohou odchýlit od výsledků předpokládaných, zejména uzavírá-li dlouhodobý právní vztah s fixní úrokovou sazbou.

9. K výrokům rozhodnutí

Finanční arbitr na základě posouzení všech shromážděných podkladů nezjistil, že by v právním vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí založeným Smlouvou o stavebním spoření došlo k naplnění účelu smlouvy a jejímu skončení. Finanční arbitr vyhovuje návrhu na zahájení řízení, když ve výroku I. tohoto rozhodnutí vyslovuje, že Smlouva o stavebním spoření, resp. právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí, který založila, trvá.

Podle § 17a zákona o finančním arbitrovi platí, že „[v] *nálezu, jímž arbitr vyhovuje, byť i jen zčásti, návrhu navrhovatele, uloží současně instituci povinnost zaplatit sankci ve výši 10 % z částky, kterou je instituce podle nálezu povinna zaplatit navrhovateli, nejméně však 15 000 Kč. Zaplacení 15 000 Kč uloží i v případech, kdy předmětem sporu není peněžitá částka. Sankce je příjmem státního rozpočtu.*“ V tomto případě finanční arbitr ukládá Instituci ve výroku II. tohoto nálezu sankci ve výši 15.000 Kč, neboť předmětem řízení není peněžitá částka.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 17. 10. 2016

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr